

Stjerneøl, Silkestrømper og saadant noget, og det er der vel ingen, der tænker paa. (Afbrydelser). Ja, ja, det vilde i hvert Fald, føre meget vidt. Jeg tror altsaa, at man paa det Tidspunkt ikke rigtigt vurderede, hvordan Importreguleringen vilde virke i Fredstid, men nu har vi jo faaet Erfaring derfor, thi da det blev vedtaget i Sommeren 1922 at importregulere, saa vi straks, at der kom vægtige Indsigelser udefra. Forholdene ligger altsaa ikke paa samme Maade, som de gjorde i 1920, og jeg kan aldeles ikke se, at Importregulering skulde virke forbedrende paa vor Krone. Det er ganske givet, at naar Forholdet bliver saaledes, at de handlende maa frygte for, at Adgangen til at købe visse Varer kan ventes standset paa et vist Tidspunkt, vil de have en Tilbøjelighed til at være forsynet med større Lagre, end de i Virkeligheden har Brug for, hvilket er overmaade uheldigt. En saadan Regulering vil let komme til at modvirke sin Hensigt, og der kan, som sagt, ikke være Tale om, at noget saadant kan indføres i dette Lovforslag. Jeg er ganske sikker paa, at mit Parti vil fastholde sin Stilling der og ikke vil gaa med til Importregulering eller Rationering, ogsaa ud fra den Opfattelse, at det ikke vil virke valutaforbedrende.

Jeg ønsker at gøre nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller, der omtalte Lovforslaget om fremmedes Handelsberettigelse, et Lovforslag, som ellers har faaet en meget venlig og tavs Modtagelse. Jeg maa indrømme, at de Ting, det ærede Medlem fremdrog, tiltaler mig. Det er rimeligt, at de, der er danske Statsborgere og har løst Næringsbevis og betaler Skat, stilles anderledes og bedre end de, der repræsenterer udenlandske Firmaer, og som hverken behøver at have Borgerskab eller at have den Alder, som er nødvendig for at faa Borgerskab. Men af visse Grunde vil det være heldigt, at de svarer nogen Afgift; om det saa skal være den, de har svaret hidtil, eller den, der her foreslaas, de 200 Kr., er jo mindre væsentligt. Paa eet Punkt er jeg imidlertid villig til at komme det ærede Medlem i Møde, nemlig med Hensyn til, at de vedkommende, naar de har løst et Hovedadgangsbevis, skulde have Lov til at handle for saa mange Firmaer som muligt. Jeg tror, at det i ganske særlig Grad vilde være en Fordel for de danske Repræsentanter, og naar man stiller de danske og de udenlandske Repræsentanter ens paa dette Punkt, kan der ikke komme nogen berettiget Indsigelse herimod. Paa dette Punkt er jeg altsaa rede til at ændre Lovforslaget, hvis det ellers maatte

vinde Tilslutning i Udvalget. De danske Repræsentanter har jo Tilladelse til at handle indenfor deres egen Kommune, det er kun, naar de rejser videre ud, at de skal have Adgangsbevis. Det er ogsaa rigtigt, at Lovforslaget i 1914 helt fritog dem, der havde Næringsbevis og svarede Skat her i Landet, for at svare denne Afgift. Der fastsattes der en Maanedsafgift af 100 Kr. Det vil jo imidlertid forstaaes, at de udenlandske Repræsentanter, som kun kommer hertil en enkelt Gang med smaa Artikler, Luksusartikler, for ikke at sige Humbugsartikler, maaske kan tilendebringe deres Tur i Løbet af en Maaned og derved nøjes med at betale de 100 Kr. Naar de nu skal betale et Adgangsbevis med 400 Kr., er der nogen Mulighed for, at det kunde begrænse den Slags Besøg, og det vil jo ikke være til nogen Skade.

Staaning: Jeg kan vist uden Skade overlade til den højtærede Handelsminister fortsat at nyde Stjerneøllet uden at blande mig videre deri.

Med Hensyn til Statsministerens Bemærkninger finder jeg Anledning til at sige et Par Ord. Jeg skal gøre det meget kort — der er jo ikke Anledning til efter den Mangel paa Forhandlingsvillighed, som er vist, stærkt at opholde sig ved Sagen. Det var jo ganske tydeligt, at Statsministeren i sin sidste Tale ikke i mindste Maade aabnede Mulighed for en Forhandling, der kunde imødekomme andre Opfattelser i en saadan Grad, at der kunde tænkes samlet et Flertal — i hvert Fald ikke sikkert — paa andet end Beskatningen af de udenlandske Handelsagenter. Men det er jo saa ogsaa et Resultat, som Ministeriet kan gaa ud og være stolt af: at dette har de Mulighed for at gennemføre til Løsning af Valutakrisen. Den højtærede Minister behøvede ikke at forsikre os om, at Regeringen ikke er Tilhænger af stærke Foranstaltninger. Man har opdaget igennem fire Aar, at den er vejet tilbage for enhver Foranstaltning, der kunde have virket, naar den var gaaet tilstrækkelig dybt og havde været tilstrækkelig stærk. Og det er en Selvfølge, at Ministeriet ikke har haft nogen Tilbøjelighed til stærke Foranstaltninger; thi Ministeriet var jo bundet af den Højfinans, som i 1920 bragte Ministeriet til Magten, og hvis Villie det havde at udføre i disse Aar.

I de Bemærkninger, Ministeren gjorde om de enkelte Lovforslag, sagde han bl. a., at disse Toldforanstaltninger var ikke at betragte som Told-, men som Valutaforanstaltninger. Man kan betragte dem som, hvad man vil; men ingen kan benægte, at